

34

Noslēpumaini vec-saglabāto
Ar jaundzimušo paša esmi
Sev iekšā sajūst dzīvīgotu:
Tam, pasaul'spēkus modinot,
Der manas dzīves darbos ieplūst
Un topot mani esmē iekļaut.

Kas ir šis „vec-saglabātais”? Vai tā nav visa mūsu neskaitāmo iepriekšējo dzīvju pieredze?

Viss reiz pārdzīvotais, izciestais, izdomātais? Viss, no kā sastāv pamats, uz kura mēs pašlaik stāvam un kuram pateicoties varam darboties, veidojot nākotni, proti, ar „jaundzimušu esmi”, kas kļūst jo stiprāka, aktīvāka un apzinātāka, jo apzinātāk mēs to „dzīvīgojam” un ļaujam tai noteikt savus darbus?

Kā tas var „modināt pasaules spēkus”? Mūsu gars pēc savas būtības ir pasaules gara jūras sastāvdaļa un, kad mēs iekustinām savas domas, tās iekustina jeb „modina” lielos gara „ūdeņus” un ienes tajos ko jaunu, nebijušu. Pēc Golgātas mistērijas jaunas, ar pasaules tapšanu saistītas domas var rasties tikai cilvēka garā, kurā ir pamodies Kristus spēks.

35

Vai varu izzināt es esmi,
Lai sevi atpazīt tā spētu
Dvēseles jaunrades dziņā?
Es jūtu, ka man vara dota
Paša patību pasaules Patībā
Kā daļu pieticīgi iekļaut.

Garazinātne modina mūsos atmiņas par esamības pamatā esošo gudrību, un tās – individualizētas un eņģeļu nestas – ieplūst kosmosa garā, bagātinot to un sagādājot tam impulsu tālākai pasaules pilnveidošanai.

Kas tā par esmi, kas „atpazīst” sevi „jaunrades dziņā”? Tā ir radības esamība (vec-saglabātais), kurā izpaužas Radītāja gara spēks, kas līdz ar Kristus mistēriju tika nodots cilvēkam. Tādēļ „es jūtu, ka man vara dota...” „Pieticīgi” tādēļ, ka es esmu šī jaunā ceļa pašā sākumā, kā mazs bērns vai pat zīdains, kurš, no vienas puses, jau ir cilvēks, bet kuram, no otras puses, par tādu vēl tikai jātop.

36

Manas būtnes dziļumos runā,
Gribot atklāties, noslēpumainais
Pasaules Vārds:
Piepildi sava darba mērķus
Ar mana gara gaismu
Un sevi upurē caur mani.

Te notiek ego pārveidošanās par īsto Patību. Ego mērķis un uzdevums ir nodrošināt savu labklājību, nosargāt sevi pret kaitīgo ietekmi, atvairīt tā eksistenci apdraudošās briesmas. Bet tas nevar būt „pasaules mērķis”. Ego virzošā spēka galamērķis, ja tā var teikt, ir pasaules atomizēšana un rezultātā neizbēgama nāve, jo, koncentrējoties uz sevi, cilvēks tiek nošķirts no dzīvības avota. Ego ir tikai viens no tiem līdzekļiem, kuru funkcija ir nodrošināt cilvēkam iekšējos un ārējos apstākļus, kuros viņš varētu saklausīt savas „būtnes dziļumos” klusi skanošo „noslēpumainā Pasaules vārda” vēsti, kas arvien no jauna iezīmē attīstības mērķus. Pasaules mērķis ir stipra individualitāte, kas apvieno sevī daudzu nobriedušu indivīdu spējas un īpatnības brīnišķīgā mākslas darbā, kuru apokaliptiķis sauc par „Jauno Jeruzalemi”. Pasaules gudrības atklāts, Dievišķais vārds iedvesmo mūs iet šo ceļu.

Rūdolfs Šteiners saka: „Attīstība ir būtnes kāpināta spēja sevi upurēt, kamēr beidzot tā būs spējīga upurēt pašas substanci un būtni un pārdzīvos to kā visaugstāko svētlaimi.”

Nest gara gaismu pasaules ziemas naktī

Sirds dzinums svētlaimīgi tiecas,

Lai gaišie dvēseles asni

Dzen saknes pasaules augsnē,

Un Dieva Vārds šai maņu tumsā

Skan, apskaidrojot visu esmi.

Šādi noskaņota dvēsele sāk izstarot gaismu. Svētlaimes sajūta rodas no sajūtas, ka mēs augam un atbrīvojamies no sava ego šaurās celles, un tas ļauj mums atgriezties savās debesu mājās no ilga „pazudušā dēla” ceļojuma, kurā mēs reiz devāmies, lai tālu no Tēva mājām un gādības iepazītu sevi un apzinātos savu atbildību Dieva Vārda tālākā īstenošanā. Katras dvēseles pamošanās uz Zemes nozīmē svētkus gara pasaulē, jo tā viņa tiek izgaismota arvien gaišāk.

Svētās nakts noskaņa

Es jūtu, it kā atburts

Ir dvēseles klēpī gara bērns;

Sirds gaišumā ir radījis

Svētais Pasaules Vārds

Cerības debesu augli,

Kas gaviļēdams pasaules tālēs aug

No manas būtnes dievpamatiem.

Un nu, visi sagatavošanās darbi ir paveikti: silīte sagatavota, salmi salikti, sirds telpa sasildīta un izgaismota, gara bērna pamošanās var notikt cienīgi, un tas var dāvēt visai pasaulei savu svētību.

Gaišus un apcerīgus Ziemassvētkus vēlot,